

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/812/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614208894
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6614208894.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: DPS financial consulting, s.r.o., so sídlom 917 01 Trnava, Mikovíniho 10, IČO: 46 713 930, zastúpený advoconsulting, s.r.o, so sídlom 917 01 Trnava, Tamaškovičova 17/2742, proti žalovanej : B. Q., narodená XX.XX.XXXX, bytom XXX XX N., L. XXXX/XX, o zaplatenie 777,39 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec číslo konania 6C/7/2015-79 zo dňa 05.05.2015, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaná **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú po tom, čo súd prvej inštancie konštatoval premlčanie uplatneného nároku žalobcu voči žalovanej a to s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 1 a 2, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanovením § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že mal v konaní listinne preukázané, že dňa 22.05.2008 uzatvoril právny predchodca žalobcu P. P., a.s. so sídlom v Q., ako veriteľ a žalovaná, ako dlžníčka Zmluvu o kreditnej karte k číslu účtu: XXX XXX XXX, ktorej predmetom bolo vydanie kreditnej karty a zároveň poskytnutie úveru žalovanej celkovým úverovým rámcom vo výške 20 000,- Sk za dohodnutých úverových podmienok splácania. Žalovaná začala dňa 30.05.2008 čerpať úverový rámec, avšak nerešpektovala dohodnuté podmienky a dňa 31.07.2008 prekročila poskytnutý úverový rámec, pričom aj opakovane dochádzalo zo strany žalovanej k porušovaniu zmluvných dojednaní a k nepovolenému prekročeniu poskytnutého úverového rámca. Žalovaná dňa 31.05.2010 prekročila opätovne poskytnutý úverový rámec a pôvodný veriteľ preto odstúpil dňa 22.10.2010 od Zmluvy o kreditnej karte s účinnosťou od 01.10.2010. Odstúpenie od zmluvy bolo doručené žalovanej dňa 25.10.2010 a lehota na zaplatenie pohľadávky uplynula dňa 15.11.2010. Z uvedeného potom súd vyvodil, že právny predchodca žalobcu si mohol svoje právo na súde uplatniť už 16.11.2010, najneskôr však 16.11.2013. Žaloba bola podaná na súd až dňa 11.06.2014, pričom súd ex offo, s poukazom na znenie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení, prihliadol na premlčanie nároku zo spotrebiteľskej zmluvy a žalobu zamietol z dôvodu oneskoreného uplatnenia nároku po uplynutí premlčacej doby, ktorá uplynula dňom 16.11.2013. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a vyslovil, že nakoľko žalovaná, ako procesne plne úspešná účastníčka, si trovy konania neuplatnila, súd jej náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Nesúhlasí s právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie. Zastáva názor, že vzhľadom na obchodnoprávnu povahu právneho vzťahu (zmluva o úvere) majú byť na posudzovanie predmetného vzťahu aplikované ustanovenia zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, pričom ustanovenia tohto zákona majú byť aplikované tak na vznik a obsah tohto právneho vzťahu, ako aj na jeho zánik, respektíve prípadné premlčanie nárokov z neho vyplývajúcich. Žalobca argumentuje, že ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, bolo do textu Občianskeho zákonníka implementované zákonom číslo 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s účinnosťou od 1. apríla 2015. V zmysle ustanovenia § 879p prechodných ustanovení k úpravám Občianskeho zákonníka účinným od 1. 4. 2015 (pôvodne 13.06.2014), ustanoveniami § 53 ods. 4 písm. s/ a t/, § 53 ods. 7 a § 614a sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13. júnom 2014, vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 13. júnom 2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 12. júna 2014, ak nie je ustanovené inak. Z uvedeného teda vyplýva, že len výslovne určené ustanovenia Občianskeho zákonníka uvedené v citovanom ustanovení § 879p čiastočne pôsobia aj na právne vzťahy vzniknuté pred 13. júnom 2014. Nové znenie ustanovenia druhej vety § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka medzi tieto ustanovenia nepatrí, preto je žalobca presvedčený, že účinky tohto ustanovenia na akékoľvek právne vzťahy začínajú pôsobiť až odo dňa jeho účinnosti, teda od 1. apríla 2015. Na daný zmluvný vzťah preto sa v plnom rozsahu aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka a to aj ohľadom premlčania. Žalobca poznamenal, že citované ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka implementované novelou, je reakciou na mätúcu rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, v ktorej dochádza k stretu dvoch rôznych línií rozhodovania, kde podľa jednej má mať v obdobných prípadoch prednosť úprava v zmysle Občianskeho zákonníka, avšak podľa druhej línie, v prípade takzvaného absolútneho obchodu, je potrebné na takýto vzťah aplikovať úpravu podľa zákonníka obchodného. Žalobca však poznamenáva, že ustanovenia o premlčaní, či už podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, nie je možné považovať za výhodnejšie len pre jednu stranu, keďže pôsobia na obe strany zmluvného vzťahu rovnako. Pokiaľ súd argumentuje, že úprava premlčania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka je priaznivejšia pre spotrebiteľa, takéto uvažovanie súdu je správne len v prípade, pokiaľ je spotrebiteľ v postavení dlžníka, keďže v prípade, že by bol spotrebiteľ v postavení veriteľa a uplatnil si svoj nárok, kratšia premlčacia doba už pre spotrebiteľa priaznivejšia nie je. Rovnako tak obdobný spôsob uvažovania neobstojí ani v prípade uznania záväzku, kde podľa ustanovení Občianskeho zákonníka premlčacia doba je 10 rokov, pričom podľa ustanovení Obchodného zákonníka sú to 4 roky. Novelou s účinnosťou od 1. 4. 2015 bola vylúčená aplikácia Obchodného zákonníka, preto je podľa názoru odvolateľa nesprávne, ak prvoinštančný súd aplikoval na výlučne obchodnoprávny vzťah, aj keď spotrebiteľského charakteru, úpravu podľa Občianskeho zákonníka, keďže na takúto aplikáciu občianskoprávnej úpravy nemôže stačiť samotný fakt, že predmetný vzťah pochádza zo spotrebiteľskej zmluvy. V závere odvolania žalobca poukázal na mimoriadne negatívny vplyv nesprávnej aplikácie ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, najmä vo vzťahu k základným zásadám civilného procesu, ale i k výchovnému pôsobeniu civilného procesu na jeho účastníkov. Uplatnenie tohto ustanovenia je podľa jeho názoru v absolútnom rozpore so zásadou kontradiktórnosti, v zmysle ktorej má súd pôsobiť výlučne ako subjekt vyhodnocovací protichodné tvrdenia strán sporu, ktoré sa zároveň predkladaním dôkazov snažia preukázať. Aplikáciou predmetného ustanovenia súd de facto preberá na seba úlohu advokáta žalovaného, pričom takýto postup je v príkrom rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania uplatňovanou v civilnom práve. V právnom štáte, kde súd má predstavovať absolútne nezávislý orgán rozhodujúci o právach a oprávnených záujmoch účastníkov konania, je podľa názoru odvolateľa neprípustné, aby v sporovom konaní súd aktívne vyhľadával skutočnosti svedčiace výlučne v prospech jednej strany sporu a zbavoval ju zodpovednosti za prípadné neunesenie bremena tvrdenia a jeho preukázania. V danom prípade dokonca v rozpore s prejavenu vôľou žalovaného. Dlžník je postupom súdu podľa ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa dodatočne zbavený zodpovednosti za platenie jeho splatných záväzkov, pričom zároveň je zbavovaný dokonca aj zodpovednosti za jeho pasívny prístup odo dňa vzniku dlhu. Takto prehnane vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa - dlžníka, ktorý si neplnil povinnosti vyplývajúce zo záväzkového vzťahu s veriteľom, nemôže mať pozitívny výchovný efekt na jeho prípadné budúce vstupovanie do akýchkoľvek záväzkových vzťahov a plnenie z nich vyplývajúcich povinností. Postupom súdu podľa ustanovenia § 5b ZoOS súd podľa názoru žalobcu popiera základné zásady civilného procesu, výchovnú funkciu súdu, poskytuje ochranu dlžníkovi nerešpektujúceho zásadu pacta sunt servanda a naznačuje absolútne neprijateľný trend, ktorým by boli dlžníci v obdobných prípadoch bez akéhokoľvek prejavu procesnej aktivity ex post zbavovaní svojej zodpovednosti za neplnenie svojich

záväzkov voči veriteľom. Na základe uvedeného potom žalobca navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a súčasne si žalobca uplatnil a vyčíslil aj trovy odvolacieho konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 14Co/812/2014-95 zo dňa 03.10. 2016 odvolacie konanie prerušil aj bez osobitného návrhu strany sporu postupom podľa ustanovenia § 164 CSP, nakoľko sa v konaní vedenom pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 9831/2015 o ústavnej sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd, smerujúcej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3MCdo/14/2014, riešila otázka zásadného právneho významu aj z hľadiska právneho posúdenia uplatneného nároku v danej veci. Vyriešenie tejto otázky má/môže mať zásadný vplyv aj na rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní žalobcu, nakoľko súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu retroaktívnou aplikáciou neskoršej právnej úpravy aj na právne vzťahy skôr založené, napriek absencii prechodných ustanovení, ktoré by priamo splnomocňovali na spätnú aplikabilitu neskoršej právnej úpravy, konkrétne ohľadom aplikácie ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tiež ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pripúšťajúceho prihliadnutie na premlčanie uplatneného nároku aj ex offo, bez námietky dlžníka. Vyriešenie možnosti aplikácie neskoršej právnej úpravy aj na právny vzťah založený medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou Zmluvou o kreditnej karte zo dňa 22.05.2008, má priamy vplyv aj na právne posúdenie plynutia premlčacej doby z hľadiska posúdenia premlčania uplatneného nároku žalobcu.

5. Ústavný súd SR rozhodol o ústavnej sťažnosti spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom v Bratislave pre porušenie základných práv a slobôd, smerujúcej proti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/14/2014 a uznesením Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 194/2016- 10 zo dňa 12.04.2016 sťažnosti spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom v Bratislave odmietol ako zjavne neopodstatnené.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o pokračovaní v odvolacom konaní uznesením 14Co/812/2015-102 zo dňa 07.11.2016 vzhľadom na právoplatnosť uznesenia Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 194/2016- 10 zo dňa 12.04.2016, nakoľko odpadol dôvod prerušenia konania v danej veci.

7. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Podľa ustanovenia § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

10. Podľa ustanovenia § 470 ods. 4 CSP konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálna a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo.

11. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že odo dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť nový procesný predpis - zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“). V zmysle intertemporálneho ustanovenia § 470 ods. 1 CSP sa ustanovenia Civilného sporového poriadku aplikujú aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, pričom odvolacie konanie v danej veci začalo dňom 09.07.2015 (podaním odvolania).

12. Žalobca si žalobou datovanou dňa 03.06.2014 a doručenou príslušnému Okresnému súdu Lučenec dňa 11.06.2014 uplatnil voči žalovanej, ako dlžníčke, nárok na zaplatenie sumy 777,39 eur spolu s

príslušenstvom na tom skutkovom základe, že dňa 22.05.2008 uzatvoril právny predchodca žalobcu P. P., a.s. so sídlom v Q., ako veriteľ a žalovaná, ako dlžníčka Zmluvu o kreditnej karte k číslu účtu : XXX XXX XXX, ktorej predmetom bolo vydanie kreditnej karty a zároveň poskytnutie úveru žalovanej celkovým úverovým rámcom vo výške 20 000,- Sk za dohodnutých úverových podmienok splácania. Žalovaná začala dňa 30.05.2008 čerpať úverový rámec, avšak nerešpektovala stanovený úverový limit a dohodnuté podmienky a dňa 31.07.2008 prekročila poskytnutý úverový rámec, pričom aj opakovane dochádzalo zo strany žalovanej k porušovaniu zmluvných dojednaní a k nepovolenému prekročeniu poskytnutého úverového rámca, čím porušila ustanovenia bodu 10.3 písm. b) a f) Obchodných podmienok pre kreditné karty. Žalovaná dňa 31.05.2010 prekročila opätovne poskytnutý úverový rámec a pôvodný veriteľ preto odstúpil dňa 22.10.2010 od Zmluvy o kreditnej karte s účinnosťou od 01.10.2010. Odstúpenie od zmluvy bolo doručené žalovanej dňa 25.10.2010 a lehota na zaplatenie pohľadávky uplynula dňa 15.11.2010.

13. Súd prvej inštancie sa správne v odôvodnení rozsudku zameral predovšetkým na právne posúdenie základného zmluvného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok vzišiel. Súd správne konštatoval (a v konaní nebolo spochybnené ani zo strany žalobcu, ktorý ani v odvolaní nepopiera spotrebiteľských charakter zmluvného vzťahu medzi nám, resp. jeho právnym predchodcom a žalovanou), že vzhľadom na postavenie zmluvných strán je nutné danú zmluvu o kreditnej karte, majúcu znaky zmluvy o úvere, považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ustanovení § 52 a násl. Občianskeho zákonníka. Súd v odôvodnení rozsudku pritom citoval okrem ustanovenia § 52 ods. 1, § 52 ods. 3, 4 OZ aj ustanovenie § 52 ods. 2 OZ v znení platnom a účinnom od 01.04.2015 a s poukazom na citované ustanovenia § 52 ods. 2 vety poslednej OZ zdôraznil, že na právne vzťahy vzniknuté účastníkmi konania uzavretím Zmluvy o kreditnej karte treba prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Predmetom a rámcom odvolacieho konania bolo zodpovedanie otázky, či je z hľadiska právneho posúdenia námietky premlčania ex offo konajúcim súdom, aj bez námietky dlžníčky s poukazom na ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014, možné a nutné aplikovať na daný zmluvný vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, oba upravujúce komplexným spôsobom premlčanie, vzhľadom na právnu úpravu ustanovenia § 52 ods. 2 vety poslednej Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01.04.2015 a vzhľadom na ustanovenie § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, upravujúceho aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov na záväzkové vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o úvere, ako tzv. absolútneho obchodu. Aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka má potom zásadný vplyv na posúdenie premlčania nároku a to tak z hľadiska skúmania premlčania súdom ex offo bez námietky strany sporu, ako aj dĺžky premlčacej doby a je uplynutia.

14. Podľa ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

15. Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

16. Podľa ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihlíada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

17. Odvolací súd sa predovšetkým vysporiadal s argumentáciou žalobcu, ktorý síce zhodne s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie nespochybňuje, že daný zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovanou vyplývajúci zo zmluvy o úvere je spotrebiteľským vzťahom, avšak právne ho treba posudzovať, a to tak z hľadiska jeho vzniku a obsahu tohto právneho vzťahu, ako aj jeho zánik, respektíve prípadné premlčanie nárokov z neho vyplývajúcich, podľa ustanovení Obchodného

zákonníka. Odvolací súd poznamenáva, že na tento argument žalobcu, a to vzhľadom na citované zákonné ustanovenie § 52 ods. 2 vety tretej Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a to aj za predpokladu, ak by sa inak riadili normami obchodného práva, tak nemožno prihliadať. Z uvedeného zákonného ustanovenia (v znení účinnom od 1. apríla 2015) vyplýva, že spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere predurčuje aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka nielen na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale aj na posúdenie premlčania práv z právneho vzťahu založeného touto zmluvou, i keď ide o absolútny obchod v zmysle Obchodného zákonníka. Pokiaľ súd prihliadal aj bez osobitnej námietky žalovanej na premlčanie uplatneného práva, podľa ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ktoré nadobudlo účinnosť od 01.05.2014), je súd, ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy povinný prihliadať aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie práva voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, aj keď by inak bolo (napr. v zmysle zákonnej dikcie obsiahnutej v ustanovení § 100 ods. 1 vety poslednej Občianskeho zákonníka) potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Odvolací súd v súvislosti s aplikáciou predmetných zákonných ustanovení poukazuje na závery obsiahnuté v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21. apríla 2015 (zhodne však aj v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 8MCdo 13/2014, sp. zn. 3MCdo 9/2014 a sp. zn. 3MCdo 12/2014), ktorý vyslovil, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom rozhodnutí vyslovil, že aj keď tieto zákonné ustanovenia nadobudlo účinnosť 1. mája 2014, právne predpisy, ktorých sú súčasťou, nemajú prechodné ustanovenia týkajúce sa tejto novely a preto ich účinnosť sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred dňom účinnosti týchto zákonných ustanovení. Pokiaľ tak súd mal zákonné zmocnenie aj ex offo, bez osobitnej námietky spotrebiteľky prihliadať na premlčanie práva žalobcu a podľa ustanovenia § 52 ods. 2 vety tretej Občianskeho zákonníka povinnosť aplikovať aj na inak obchodnoprávny vzťah dodávateľa so spotrebiteľkou občianskoprávnou úpravu, správne potom s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka vyvodil, že právny predchodca žalobcu si mohol svoje právo na súde uplatniť už 16.11.2010, najneskôr však 16.11.2013 a pokiaľ žaloba bola podaná na súd až dňa 11.06.2014, žalobu zamietol z dôvodu oneskoreného uplatnenia nároku po uplynutí premlčacej doby, ktorá uplynula dňom 16.11.2013.

18. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného, ako aj jeho právnymi názormi a argumentmi týkajúcich sa problematiky spätnej aplikácie neskoršej právnej úpravy prijatej do Občianskeho zákonníka novelou č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2015, ako aj retroaktívnou aplikáciou ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa poznamenáva, že presahuje účel a rámec odvolacieho konania právnou polemikou o dôsledkoch retroaktívnej aplikácie právnej úpravy aj na právne vzťahy založené pred nadobudnutím účinnosti neskoršej právnej úpravy, pretože pri vyslovení právneho názoru Najvyššieho súdu SR v tejto otázke a pokiaľ tieto rozhodnutia a vyslovené názory Najvyššieho súdu SR neboli doposiaľ žiadnym zákonným spôsobom spochybnené, je odvolací súd povinný na ne prihliadať a pri rozhodovaní tieto závery a vyslovený právny názor Najvyššieho súdu SR rešpektovať.

19. Vzhľadom na predmetné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je potom nutné konštatovať správne právne posúdenie danej veci súdom prvej inštancie, pokiaľ súd prihliadal na premlčanie nároku žalobcu aj bez námietky premlčania zo strany žalovanej a pokiaľ posúdil plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

20. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalovaná, ako procesne plne úspešná strana v odvolacom konaní, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania a to v plnom rozsahu, pričom o ich výške rozhodne súd prvej inštancie

v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).